

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Επεσε σέ μιά πολυτρόνα και μ' άπλωσε τó χέρι της.

— Δέν έπιμένω, μού ψιθύρισε λυπημένη, πήγαινε άφου είνε ανάγκη. Θά σέ περιμένω έδó ως τó πρωί άγρυπνη, ταλαιπωρημένη, άνησυχη... Ή φίλη μου κοιμάται στό πλoγνó δωμάτιο. Έγώ δέν μπορώ νά κοιμηθώ. Θά σέ προσευνήσω... Πήγαινε, Τζώρτζ... 'Ο Θεός δέ σέ προσφάλλει... Θά προσευνήθω γιά σένα... γιά τούς φίλους που ρινοκινούνουνουν μαζύ σου...

Κατέβηκα κάτω, πήδησα στ' άμάξι και σ' ένα τέταρτο ήμουν πάλι μπρός στό μανδρότοικο, όπου βρισκόταν ó Ούλλιαμ.

Βήκα στην πόρτα τόν Τζιμ νά μέ περιμένει.

— 'Ο κ. καθηγητής είνε μέσα, μού ειπε. Σας περιμένει.

Μπήκα στην αλλη. Σέ μιά γωνιά, πλάι άπό ένα σταθλό, βρισκόταν μιά έτοιμόρροπη παράγκα. 'Ο Τζιμ άνοιξε τήν πόρτα και μπήκαμε μέσα.

Μέ τήν πρώτη ματιά ποθούριζα έμεινα κατάπληκτος, σασισμένος. 'Ο Ούλλιαμ είχε τελειώσει τήν... τουαλέτα του και μέ περίμενε κοπνίζοντας.

"Ήταν πραγματικός άγνωρίστος μέ τά μυαλομένα ρούχα τού καροτοσέρη, μέ τά χοντροπάπουσά του, τήν πλατύνη ρεμπούμπλικα, τó κόκκινο μαντήλι πούχε δέσει στό λαιμό!...

— Λοιπόν, Τζώρτζ, πώς μέ βρίσκεις ; μέ ρώτησε.

— Έντελώς άγνωρίστος.

— Φαντάζεσαι πώς θά ξεγελαστή ό φίλος μας ;

— Τό έλπίζω.

— Είδες τήν κυρία ;

— Ναι.

— Κ' έφερε τά χόηματα ;

"Εργαία και τού έδωσα τó χρηματόδεμα.

"Ο καθηγητής τó πήρε, τó άνοιξε, πλησίασε στό τραπέζι κοντά στό φώς τού φαναριού και μέτρησε στόν κοκκινογένη τó ποσό πούχε συμφωνήσει μαζύ του.

"Ο Τζάκ άρραξε τά χόηματα μ' άπληστία και τάχωσε στην τσέπη του.

— Και τώρα δρόμο, ειπεν ó καθηγητής γυρίζοντας εέ μάς.

— Τό κάρρο ; ρώτησα.

— Τό κάρρο είνε έξω έτοιμο, μ' άποκρίθηκε ó Τζάκ.

Βγήκαμε στην αλλη και σέ μιά γωνιά, κοντά στην πόρτα, δικάνω ένα σαθρό κάρρο. "Ενα κοκκαλιάρικο άλογο ήταν ξεγυμένο σ' αυτό.

— Θά όδηγήσει τó κάρρο ως τó μέρος που θά σου πούμμε, ειπε ó Ούλλιαμ στόν Τζάκ. "Εκει θά τó παραλάβω έγώ.

"Εστράφη κατόπιν σέ μένα :

— Τζώρτζ, άνέβα συ στ' άμάξι μαζύ μου. Πρέπει νά συνεννοηθούμε.

"Ο Τζιμ δέν περίμενε νά του τó πούμμε. Πήδησε πλάι στόν άμάξι και ξεκίνησε.

Τό κάρρο έρχταν ξοπίσω μας. Βαδίζαμε πλέον πρós τίς κατακόμβες. Έβαδίζαμε πρós τόν κίνδυνο...

"Ο Ούλλιαμ μούφισε τó χέρι και μούπε :

— Άκουσε, καλέ μου φίλε.

Έξω πολύ καλά πώς αυτό που κάνω είνε σωστή τρέλλα. "Ο κίνδυνος που θά διατρέξω είνε μεγάλος. "Αν ó Στήβενς μέ γνωρίσει θά μέ σκοτίσει άλύπητα ! Μολαταύτα πρέπει νά τελειώνουμε.

— Τί σκέπτεσθε νά κάμειτε ;

— "Ιδού, Τζώρτζ, δά πάω στό έρείπια μέ τόν Τζιμ. "Ετσι όπως έχω μεταμφιεσθί, ó Στήβενς δέν θά μέ άναγνωρίσει άσφαλώς. Θά μεταφέρουμε τó καρτώι του όπου θέλει, κ' έτσι θά μάθουμε τó νέο του καταφύγιο.

— Κ' έγώ τί θά κάνω σ' όλο αυτό τó διάστημα ;

— Θά μάς παρακολουθής άπό μακριά, άλλοτε μέ τó άμάξι, άλλοτε πεός.

— "Ο Θεός νά τόν τυφλώσει, Ούλλιαμ, και νά μή σ' άναγνωρίσει ó σατανάς αυτός.

— Τό έλπίζω, φίλε μου. Πάντως, άλλος τρόπος γιά νά βρούμε τή νέου του φωλιά δέν υπάρχει.

— Κι' άμα μάθουμε τó νέο του καταφύγιο τί θά κάμουμε ;

— Θά γυρίσουμε και θ' άναπαυθούμε, ήσυχοι κ' ικανοποιημένοι.

— Θά γυρίσουμε σπίτι ;

— Φυσικά. "Απόψε δέν μπορεί νά γίνη τίποτε. Τό πρωί όμως που ó Στήβενς θαχί πείσι στό ληθαργό του θά κάμουμε έφοδο στό καταφύγιο του, θά τόν βρούμε στην τρύπα του, όπου κ' άν είνε χωμένος και θά τόν στείλουμε, όριστικός πείδι, στόν "Αδη... Φρόντισε μόνον νά μένουν σκεπαμένα τά φανάρια τού άμαξιού, όσση ώρα θά μάς παρακολουθήτε. "Ακόμη όποτε στό πόδια τού άλόγου μερικά κουρέλλα γιά νά μήν άκούγεται ó κρότος τών πετάλων.

"Έχετε καιρό γιά όλα αυτά, όταν έγώ κ' ó Τζιμ θά άσχολούμαστε μέ τή φόρτωσι τού κιωλιού.

Είχαμε προχωρήσει άρκετά στό μεταξύ αυτό. "Ο καροτοσέρης δέν μάς χρειαζότανε πεινά τίποτε και τόν αφήκαμε νά φύγη.

"Ο καθηγητής μέ πήρε κατόπιν κ' άνεβήκαμε στό κάρρο, τó όποιο δειγνύσε έπί τού παρόντος ó Τζιμ. "Ο άμαξάς μάς άκόλουθούσε σ' άπόστασι λίγων βημάτων...

Προχωρούσαμε τώρα μέσα στό σκοτάδι, σιωπηλοί, χωρίς νά λέη λέξι ó ένας στόν άλλο.

Κάπου - κάπου ó καθηγητής έδινε μερικές συμπληρωματικές όδηγίες στόν Τζιμ, σχετικώς μέ τή στάσι του, όταν θά βρισκότανουν σέ μέ τόν Στήβενς.

"Όταν φτάσαμε κοντά στό έρείπια τού μεσαιωνικού κοινοβίου, ένα βάρος κάθισε πάνω στην ψυχή μου ! Σκέφτηκα τίς φρικτές κατακόμβες, τίς γεμάτες κόκκαλα νεκρών, φέρετρα, ύγρασία και νυχτερίδες, σκέφτηκα πώς πληθαίναμε στό λημέρι τού βδελυρού τέρατος, που μόνον μορφή και σώμα είχε άνθρώπινα...

"Η όμίχλη ήταν πυκνή...

Δέν δικάνω τόν όγκο τών έρειπιάων, μέ τόν έμάντενα τρομερό κ' άπαίσιο μέσα στή νύχτα...

Πλάι ó Τάμεις κύλαγε βυθός τά μαύρα του νερά...

"Άσφα να τó σκούξιμο μάς κουκουβάγιας τάραξε τή σιωπή τίς νύχτας... "Ενα σκούξιμο θλιβερό, άπαράλαστο σάν κλάψιμο γυναικας, πένθιμο κ' άνατριχιαστικό...

— Είν' αυτός ! μού ειπε ó Ούλλιαμ. Τά νυχτοπούλα θηνησθόν μονάχα όταν καταλάβουν τήν τρομερή παρουσία του... Κατέβα λοιπόν άπό τó κάρρο και τρέξε νά خواهί στ' άμάξι...

— Ούλλιαμ, τού ψιθύρισα σβήγώντας του άδελφικά τó χέρι. Ούλλιαμ φοβάμαι, φοβάμαι γιά σένα καλέ μου φίλε...

Μά ó καθηγητής δέν πρόφτασε νά μού άπαντήσει, γιατί ξεφυνίκα κάτω τó άπρόοπτο, κάτω τó καταπληκτικό συνέβη.

Τό κοκκαλιάρικο άλογο τού κάρρου στάθηκε άπότομα, όσφράσθηκε μέ τó κεφάλι ψηλά τόν ύγρο άέρα τίς νύχτας κ' άρχισε νά χλημντρέσει παραένα...

"Ο Τζιμ τρέβηξε τά γόμια και τó χτύπησε μέ τó κουροτούκι, μά αυτό είχε ριζώσει στόν τόπο του, κ' όλο χλημντρέγα κ' άνατριχιάσε άνήσυχο, σάν νάθελε νά γυρίσει πίσω.

— Τί διάβολο έπαθε ; ρώτησε παραξενευμένος ó καθηγητής.

— Κάτι βλέπει, άφαντικό και φοβάται, άποκρίθηκε ó Τζιμ.

"Η άπάντησι αυτή τού κακούργου, ή όποια είπώθηκε έντελώς άνύποπτα, μάς έκαμε ν' άνατριχιάσουμε!...

Είχαμε καταλάβει...

Ναι, είχαμε μαντέψει άμέσως κ' οι δύο τί φόβιζε τó γέριο ξωό. Είχε μυριστεί στόν άέρα "Εκείνον ! "Ο καθηγητής μέ σκούτησε έλαφρά μέ τó γόνα του.

— Κατάλαβα, τού ψιθύρισα κ' έβαλα τó χέρι μου στην καρδιά μου γιά νά νυχκρατήσω τούς χτύπους τίς.

Είχα δει μέ τά ίδια μά τά μάτια άπειρες περιπτώσεις έλαϊρετικής νοσησώνης τών ζώων, μά αυτό ποτέβλασα αυτή τή στιγμή, αυτό που συνέβαινε μέ τó κοκκαλιασμένο αυτό άλογο, μ' έκανε νά σαστίσω και νά τρέμω συγχρότως.

Δέν ήπηρεζε καμιά άμφιβολία. "Ο Στήβενς ήταν κάπου εκεί μπροστά μάς, παραμονεύοντας τήν άριτι τού Τζιμ. Και μ' όλο τó σκότος τίς νύχτας, μ' όλη τήν πυκνή όμίχλη, τó ξωό τόν είχε μυριστεί... Τόν είχε μαντέψει και τόν φοβόταν... Καταλάβαινε ότι εκεί μπρός, μέσα στό βαθύ σκότος ύπηρεζε κάτω τó τερατώδες, κάποιος που δέν είχε τίποτα τó ανθρώπινο. Μάταια τραβοήσαν ό Τζιμ τά χαλινάρια και μάταια χτύπησε τó ξωό μέ τó κουροτούκι του. Στο τέλος πείδι, άφού είδε κ' άπόαιδε, έδωσε τά χαλινάρια στόν Ούλλιαμ, πήδησε κάτω και προεπάθησε νά κάμη τó άλογο νά ξεκινήσει...

— Φύγε σύ, Τζώρτζ, πήγαινε πίσω, μούπε ó καθηγητής. Τούσφιζε τó χέρι και τράβηξα πρós τó άμάξι. Σε λίγο άκουσε μέσα στό σκοτάδι τó κάρρο νά προχωρή μπρός. Σταθήκαμε και περιμέναμε ν' άπομακρυνθί άρκετά.

— Προχώρησε σιγά, είπα στόν άμαξά έχοντας τήν προσοχή μου πρós τά έμπρός. Είχαμε σβήσει τά φανάρια κ' είχαμε διωλώσει τά πετάλα τού άλόγου μέ πανιά.

(Άκολουθεί)

